

Sygn. akt: I C 81/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2021 r.

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Katarzyna Wysoczyńska
Protokolant:	-----

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2021 roku w Jędrzejowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa R. P.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda R. P. kwotę 4751,81 zł (cztery tysiące siedemset pięćdziesiąt jeden złotych 81/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 września 2019 roku do dnia zapłaty od kwoty 3381,10 zł (trzy tysiące trzysta osiemdziesiąt jeden złotych 10/100) i od dnia 31 marca 2021 roku do dnia zapłaty od kwoty 1370,71 zł (jeden tysiąc trzysta siedemdziesiąt złotych 91/100)

II. oddala powództwo w pozostałej części

III. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda R. P. kwotę 1707,64 zł (jeden tysiąc siedemset siedem złotych 64/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu

IV. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jędrzejowie od (...) Spółka Akcyjna w W. kwotę 1195,25 zł (jeden tysiąc sto dziewięćdziesiąt pięć złotych 25/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych

Sygn. akt I C 81/20

UZASADNIENIE

WYROKU z dnia 30 września 2021 roku

W dniu 13 grudnia 2020 roku do tut. Sądu wpłynął pozew R. P. przeciwko (...) S.A. o zapłatę kwoty 3561,10 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty od kwoty 3381,10 zł i od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty od kwoty 180 zł oraz zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu swego żądania strona powodowa wskazała, że kwota 3381,10 zł stanowi uzupełniające odszkodowanie w związku z kolizją samochodu A. J. (1), a kwota 180 zł koszt prywatnej ekspertyzy. Powód nadto wskazał, że należność stanowiącą odszkodowanie nabył w drodze umowy cesji wierzytelności. Powód wskazał, że strona pozwana wypłaciła jedynie odszkodowanie w kwocie 1592,13 zł, które nie zrekompensowało w całości szkody.

W dniu 19 marca 2021 roku powód rozszerzył swe żądanie domagając się zapłaty kwoty 4931,81 zł tj. kwoty 3561,10 zł oraz dodatkowo kwoty 1370,71 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty od kwoty 4751,81 zł i od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty od kwoty 180 zł (k. 194).

Nakazem zapłaty z dnia 31 grudnia 2019 roku tut. Sąd uwzględnił powództwo (k. 52).

W dniu 27 stycznia 2020 roku do tut. Sądu wpłynął sprzeciw (...) S.A. od nakazu zapłaty z dnia 31 grudnia 2019 roku, w którym strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Strona pozwana w uzasadnieniu swego stanowiska przyznała, że odpowiada co do zasady za szkodę związaną z uszkodzeniem pojazdu A. J. (1) i tym samym była zobowiązana do zapłaty należnego odszkodowania, wskazała jednak, że cała kwota odszkodowania w wysokości 1592,13 zł została wypłacona i brak jest podstaw do wypłaty dodatkowej kwoty. Nadto strona powodowa zakwestionowała legitymację czynną strony powodowej (k. 56 - 58).

W dniu 31 marca 2021 roku strona pozwana podtrzymała swe stanowiska oraz wniosła o oddalenie powództwa także w rozszerzonej wysokości (k. 208).

Sąd zważył co następuje:

W dniu 22 maja 2019 roku samochód marki A. (...) należący do A. J. (1) został uszkodzony w wyniku kolizji z samochodem R. (...) posiadającym ubezpieczenie OC (...) S.A. Sprawcą kolizji był kierujący samochodem R. nr rej. (...).

W wyniku postępowania szkodowego strona pozwana wypłaciła A. J. (1) odszkodowanie za uszkodzenia samochodu marki A. (...) w kwocie 1592,10 zł.

Pismem z dnia 25 czerwca 2019 roku strona pozwana powiadomiła A. J. (1) o przyznanym odszkodowaniu.

W dniu 25 lipca 2019 roku A. J. (1) i R. P. zawarli umowę cesji wierzytelności, na mocy której A. J. (1) przeniósł na powoda wierzytelność stanowiącą odszkodowanie związane z uszkodzeniem pojazdu marki A. nr rej. (...) w związku z kolizją z dnia 22 maja 2019 roku, za cenę wskazaną w załączniku do umowy. Pismem z dnia 25 lipca 2019 roku A. J. (1) zawiadomił stronę pozwaną o zawartej z powodem umowie cesji wierzytelności.

Na zlecenie powoda Biuro Doradztwa (...) dokonało wyliczenia kwoty odszkodowania w związku z uszkodzeniami pojazdu marki A. (...) i ustaliło je na kwotę 4973,23 zł. W dniu 14 sierpnia 2019 roku Biuro Doradztwa (...) wystawiło fakturę na kwotę 180 zł dla powoda z tytułu wykonanej ekspertyzy.

Pismem z dnia 19 sierpnia 2019 roku powód wezwał stronę pozwaną do wypłaty uzupełniającego odszkodowania w związku z uszkodzeniem pojazdu A. J. (1) w kwocie 3561,10 zł.

Pismem z dnia 6 września 2019 roku strona pozwana powiadomiła powoda o odmowie przyznania dodatkowego odszkodowania.

Wartość szkody w pojeździe marki A. (...) wyniosła 6343,94 zł przy uwzględnieniu części oryginalnych wg stawek w warsztatach na rynku lokalnym.

Dowód: pisma (k. 12, 46 - 50), notatka (k. 18), umowa (k. 38 - 39), porozumienie (k. 86), zawiadomienie (k. 40), kosztorys (k. 41 - 44), faktura (k. 45), opinia biegłego P. S. (k. 170 - 178, 215 - 216).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne co do kwoty 4751,81 zł.

W związku z wątpliwościami dotyczącymi legitymacji strony powodowej w pierwszej kolejności dokonał oceny wskazanego zagadnienia i doszedł do przekonania, że stanowisko strony pozwanej w tym zakresie nie było zasadne.

Zgodnie z art. 509 §1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na rzecz osoby trzeciej, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Na podstawie wskazanego przepisu przelew wierzytelności jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej, a przedmiotem przelewu jest wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać i która jest w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). W tym zakresie konieczne jest wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. Wymaga się zatem oznaczenia stron tego stosunku zobowiązaniowego oraz przedmiotu świadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 15 października 2015 roku sygn. akt I ACa 492/15 LEX nr 184218; wyrok SN z dnia 11 maja 1999 r. III CKN 423/98 Biuletyn Sądu Najwyższego 2000/1 str. 1).

Przedmiotem przelewu może być także dostatecznie oznaczona wierzytelność przyszła, która cedentowi będzie przysługiwała i która jest możliwa do zidentyfikowania, a która na nabywcę przejdzie w momencie jej powstania. Dlatego ważne jest na tyle precyzyjne określenie takiej wierzytelności przyszłej, aby w momencie jej powstania można ją w sposób nie budzący wątpliwości powiązać z konkretną umową przelewu wierzytelności i pierwotnym wierzycielem oraz nabywcą tej wierzytelności (wyrok SN z dnia 26 września 2002 roku (...) lex 345523; uchwała SN z dnia 19 września 1997 roku III CZP 45/97).

W ocenie Sądu obowiązkiem strony powodowej było wykazanie, że R. P. nabył konkretną wierzytelność przeciwko stronie pozwanej, a stanowiącą odszkodowanie w związku z kolizją samochodu A. J. (2).

W ocenie Sądu umowa cesji oraz porozumienie do niej, jak również pismo A. J. (1) zawiadamiające (...) S.A. o zbyciu na rzecz powoda wierzytelności stanowiącej odszkodowanie w związku z kolizją z dnia 22 maja 2019 roku były wystarczające do uznania, że strona powodowa nabyła konkretną, zindywidualizowaną wierzytelność przeciwko (...) S.A. wskazaną pozwie. Należy wskazać, że z tych dokumentów wynika kto był zbywcą wierzytelności, a kto jej nabywcą. Wierzytelność ta była jasno i precyzyjnie określona, a z treści umowy wynikało, że następuje za odpłatnością.

W ocenie Sądu brak było zatem podstaw do przyjęcia, że powód nie posiadał legitymacji w niniejszej sprawie. Dodać należy nadto, że strona pozwana na etapie postępowania przedsądowego w żaden sposób nie kwestionowała samego uprawnienia powoda do dochodzenia odszkodowania w związku z kolizją samochodu A. J. (1), co wynika z pisma z dnia 6 września 2019 roku.

Zgodnie z przepisem art. 805 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

W niniejszej sprawie niespornym było to, że sprawca kolizji z samochodem A. (...) posiadał ubezpieczenie OC w (...) S.A.

Sporna była wartość odszkodowania należnego stronie powodowej.

Zgodnie z przepisem art. 361 kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda powstała; naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógł osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między obecnym jego stanem majątkowym a stanem jaki zaistniałby gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (OSNCP 1964 rok nr 7-8 poz. 128).

Stratą jest pomniejszenie majątku poszkodowanego, które polega bądź na uszczupleniu pasywów (zniszczenie, utrata lub uszkodzenie określonych składników) albo przybyciu pasywów (np. powstanie nowych zobowiązań).

Zgodnie z przepisem art. 363 kc naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej; jeżeli szkoda ma być naprawiona w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona wg cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba, że szczególnie okoliczności wymagają ustalenia odszkodowania przy uwzględnieniu cen z innej chwili.

Wybór sposobu naprawienia szkody spoczywa na osobie poszkodowanego, przy czym należy zaznaczyć, że nie jest wykluczone połączenie dwóch sposobów naprawienia szkody, a mianowicie przywrócenie stanu poprzedniego i zapłata odpowiedniej kwoty pieniężnej, albowiem w przypadku naprawienia szkody chodzi o doprowadzenie do całkowitej jej likwidacji, a czasami restytucja naturalna nie jest możliwa (wyrok z dnia 3 lutego 1971 roku III CRN 450/70 OSNCP 1971 nr 11 poz. 205).

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu wartość szkody w pojeździe marki A. (...) wyniosła 6343,94 zł. Kwota ta została ustalona przez Sąd w oparciu wiarygodną o opinię biegłego P. S..

Należy w tym miejscu wskazać, że Sąd nie zaakceptował szacunków dokonanych przez obie strony w ramach postępowania przedsądowego, albowiem zostały one sporządzone w sposób nieobiektywny, każda ze stron sporządziła je we własnym interesie, stąd istotna rozbieżność pomiędzy tymi szacunkami. Szacunki dokonane przez strony prywatnie nie stanowiły opinii biegłych w rozumieniu art. 278 kpc, a jedynie prywatne dokumenty w rozumieniu art. 253 kc (wyrok SN z dnia 2 lutego 2011 roku II CSK 323/10 lex 738542). Ich wiarygodność zdaniem Sądu została obalona w sposób jednoznaczny przez wiarygodną opinię biegłego P. S., który zrozumiale przedstawił swe stanowisko w zakresie szacunku całkowitej szkody, a Sąd je zaakceptował w całości.

Dodać należy, że w przypadku oddalenia powództwa i uznania, zgodnie z twierdzeniami strony pozwanej, że kwota wypłaconego niespornego odszkodowania stanowiła całkowite naprawienie szkody, doszłoby do pokrzywdzenia strony powodowej, która wstąpiła w prawa właściciela pojazdu marki A. (...), albowiem kwota wypłaconego do tej pory odszkodowania nie rekompensowała w całości szkody w tym pojeździe. Nadto należy dodać, że strona pozwana nie wykazała w sposób wiarygodny, że całkowita kwota odszkodowania wyniosła jedynie kwotę 1592,13 zł.

Należy zważyć, że ubezpieczyciel, w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie w całości pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę (wyrok SN z dnia 20 października 1972 roku II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111; uchwała SN 7 dnia 12 kwietnia 2012 roku III CZP 80/11, OSNC 2012, nr 10, poz. 112).

Istotne jest i to, że naprawa uszkodzonego pojazdu nie jest warunkiem wypłaty odszkodowania, a znaczenie ma sam fakt powstania szkody, albowiem obowiązek naprawienia poprzez wypłatę stosownej kwoty powstaje z chwilą wyrządzenia samej szkody (uchwała SN z dnia 17 maja 2007 roku III CZP 140/06 OSNC 2006 nr 10 poz. 144).

Sąd nie zaakceptował stanowiska strony pozwanej o konieczności ustalenia czy A. J. (1) naprawił samochód i jakie poniósł faktyczne koszty z tym związane. Należy zważyć, że właściciel pojazdu nie ma obowiązku naprawiania uszkodzonego samochodu, nadto naprawa nie jest równoznaczna z przywróceniem jego stanu sprzed szkody, a przecież Sąd ustalając wysokość odszkodowania ma na uwadze to, aby właśnie przywrócić taki stan jaki by istniał gdyby szkody nie było.

Sąd uwzględnił przy ustaleniu wysokości należnego powodowi odszkodowania, naprawienie szkody w pojeździe przy uwzględnieniu części oryginalnych, albowiem nie zostało wykazane w sposób nie budzący wątpliwości, że w pojeździe A. J. (1) przed szkodą były części nieoryginalne.

Ostatecznie Sąd ustalił, na podstawie wiarygodnej opinii biegłego P. S., że należne odszkodowanie za uszkodzenie samochodu A. (...) wyniosło 6344,94 zł.

Od kwoty tej odjęto przyznaną już kwotę 1592,13 zł, otrzymując ostatecznie kwotę 4751,81 zł, którą zasądono w pkt I wyroku.

Odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono od dnia 7 września 2019 roku przy uwzględnieniu pisma strony pozwanej z dnia 6 września 2019 informującego o ustaleniu ostatecznej kwoty odszkodowania i odmowie wypłaty powodowi dodatkowej kwoty odszkodowania. Odsetki te zasądzono od kwoty 3381,10 zł, albowiem w postępowaniu przedsądowym oraz do dnia złożenia pisma z dnia 19 marca 2021 roku strona powodowa domagała się jedynie tej kwoty jako kwoty odszkodowania. W ocenie Sądu od 7 września 2019 roku strona pozwana pozostała w zwłoce wobec powoda co do tej kwoty.

Odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono także od dnia 31 marca 2021 roku przy uwzględnieniu pisma strony pozwanej będącej odpowiedzią na pismo powoda z dnia 19 marca 2021 roku w zakresie rozszerzonego żądania pozwu. Odsetki te zasądzono od kwoty 1370,71 zł, albowiem w postępowaniu przedsądowym oraz do dnia złożenia pisma z dnia 19 marca 2021 roku strona powodowa nie domagała się tej kwoty. W ocenie Sądu od dnia 31 marca 2021 roku strona pozwana pozostała w zwłoce wobec powoda co do tej kwoty.

W pkt II oddalono żądanie ponad kwotę zasądzoną w pkt I oraz co do odsetek za okres poprzedzający przyznane odsetki.

Należy dodać, że Sąd uznał także za niezasadne żądanie zasądzenia kwoty 180 zł jako koszt prywatnego szacunku opracowanego na zlecenie powoda. Jak wskazano we wcześniejszych rozważaniach, ten dokument Sąd uznał za niewiarygodny, nie był on podstawą do ustalenia należnego powodowi odszkodowania za uszkodzenia w pojeździe A. (...), a zatem i żądanie zwrotu kosztu opracowania tego dokumentu Sąd uznał za niezasadne.

O kosztach procesu orzeczono w pkt III na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 100 kpc i art. 108 kpc.

Strona powodowa wygrała w 96 % w stosunku do swych żądań i w ocenie Sądu winna otrzymać zwrot kosztów procesu w tym zakresie. Poniosła ona w niniejszej sprawie następujące koszty procesu w łącznej kwocie 1817 zł:

- opłata od pozwu w kwocie 400 zł
- kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa
- wydatek w kwocie 500 zł na poczet opinii biegłego
- kwota 900 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalona na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Zatem z tej kwoty należy się powodowi kwota 1744,32 zł.

Strona pozwana wygrała w 4 % i w ocenie Sądu winna otrzymać zwrot kosztów procesu w tym zakresie. Poniosła ona w niniejszej sprawie następujące koszty procesu w łącznej kwocie 917 zł:

- kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa
- kwota 900 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalona na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych

Zatem z tej kwoty należy się stronie pozwanej kwota 336,68 zł. Po zminusowaniu obu kwot otrzymano ostatecznie kwotę 1707,64 zł, którą zasądzono w pkt III wyroku na rzecz powoda.

W pkt IV orzeczono na mocy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Nieuiszczone koszty sądowe w niniejszej sprawie wyniosły 1695,25 zł, a związane były z wynagrodzeniem biegłego P. S., które nie zostały w całości pokryte z uiszczonych zaliczek (zostały uiszczone do kwoty 500 zł).

W ocenie Sądu strona pozwana winna ponieść ciężar wskazanych kosztów do kwoty 1195,25 zł , albowiem przegrała blisko 100%.